

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4084/2564

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดชุมพร โจทก์ นางสาว น.โจทก์ร่วม นาย ร. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

มาตรา 182/1, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ.

มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 75, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142, ป.อ.

มาตรา 56, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 144

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ 2 ไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีกำหนดขั้นต่ำ 4 ปี ขั้นสูง 5 ปี จำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบากว่าที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษกำหนด ฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 182/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วแต่กรณี มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนตามมาตรา 180 ต้องห้ามฎีกา" ดังนั้นฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 มานั้น จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาของจำเลยที่ 2

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 288, 371 รับหัวกระสุนปืนของกลาง และนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 51/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณานางสาวนิตติยา มารดาผู้ตายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น ส่วนข้อหาอื่นไม่อนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยทั้งสี่อายุ 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษลงคนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่มีเหตุสมควรเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมาย

หลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวูรป็นฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีกำหนดคนละ 8 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 10 ปี จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันมีอาวูรป็นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 1 เดือน 15 วัน ฐานร่วมกันพาอาวูรป็นไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 1 เดือน 15 วัน ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น คงจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีกำหนดคนละ 4 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 5 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 คนละ 4 ปี 2 เดือน 30 วัน จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 5 ปี 2 เดือน 30 วัน อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 142 (1) ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยทั้งสี่ไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน สำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีกำหนดขั้นต่ำ 3 ปี ขึ้นสูง 4 ปี ส่วนจำเลยที่ 2 มีกำหนดขั้นต่ำ 4 ปี ขึ้นสูง 5 ปี รับผิดชอบกระสุนปืนของกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 51/2561 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลชั้นต้นมีคำสั่งยุติคดีและจำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ จึงไม่อาจปรับโทษต่อให้ได้ ให้ยกคำขอในส่วนนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 อุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษหรือลดระยะเวลาการควบคุมเพื่อฝึกอบรมให้น้อยลง ส่วนจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ในทำนองขอให้รื้อการลงโทษ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 142 (1) แต่ให้รื้อการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไว้มีกำหนดคนละ 4 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 พัง โดยให้คุ้มครองประพฤติดของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไว้ตลอดระยะเวลาการรื้อการลงโทษ ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไปรายงานตัวที่ศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุมของศาลชั้นต้นเพื่อรับคำปรึกษาแนะนำจากนักจิตวิทยา 3 เดือน ต่อครั้ง ตลอดระยะเวลาที่คุ้มครองประพฤติดให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะและเข้าร่วมโครงการกับศาลชั้นต้นตามที่ศาลชั้นต้นเห็นสมควรกำหนดอย่างน้อย 2 โครงการ ห้ามจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี กับห้ามเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนหรือเข้าไปในสถานเริงรมย์ทุกประเภท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 144 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติในเบื้องต้นว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยทั้งสี่ร่วมกันมีและพาอาวูรป็นลูกของสั้น ซึ่งเป็นอาวูรป็นไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานพร้อมกระสุนปืนติดตัวไปที่บริเวณถนนไตรรัตน์ ตำบลท่ามะกา อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร ที่เกิดเหตุ และจำเลยที่ 2 ใช้อาวูรป็นกระบอกดังกล่าวยิง 1 นัด กระสุนปืนที่จำเลยที่ 2 ลั่นไกยิงดังกล่าวถูกผู้ตายถึงแก่ความตาย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 เพียงว่า สมควรลงโทษจำเลยที่ 2 สถานเบาหรือรื้อการลงโทษหรือไม่ เห็นว่า ในส่วนของจำเลยที่ 2 ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ 2 ไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ

เยาวชน มีกำหนดขั้นต่ำ 4 ปี ขั้นสูง 5 ปี จำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาว่าที่ศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษกำหนด ฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการ สำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 182/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การฎีกาคำพิพากษาหรือ คำสั่งของศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ แพ่งหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วแต่กรณี มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่ ในกรณีที่เป็นการคำพิพากษาหรือคำสั่งกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนตามมาตรา 180 ต้องห้ามฎีกา" ดังนั้นฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 มานั้น จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายก ฎีกาของจำเลยที่ 2

องค์คณะ

นวนน้อย ผลทวี · สวัสดิ์ สุรวุฒนันท์ · สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4084/2564>